

TÍÐINDI

Foreldrini, Herborg á
Lakjuni Simonsen og
Jóhannes Simonsen, trý ára
gamla dóttirin Margreta
og nýfødði sonurin

tá fyri at vita, um vit vóru komin til Havnar í øllum góðum, og tá eg so segði, at Herborg hevði átt, helt hann, at eg tvætlaði og trúi als ikki upp á tað, eg segði, sigur Jóhannes og flennir, tí tað gingu bara minni enn 40 minuttir, frá tí tey fóru úr Fuglafirði til Herborg hevði átt sonin.

Tá tey seinni um dagin ringdu til síni nærmastu at fortelja um nýfødða sonin, vóru tað fleiri, ið høvdu ilt

við at trúgva tí, sum tey fortaldu.

- Fleiri høvdu sæð okkum fáar dagar frammanundan, og onkur enntá kvøldið fyri, og tí fingtu tey tað ikki ordiliga til at hanga saman, fortelur Jóhannes.

Seinastu dagarnar hava tey havt vitjan á føðideildini á Landssjúkrahúsinum og fleiri hava eisini ringt og ynskt tillukku.

- Nóg ynskja okkum tillukku við kollfirðinginum, og

onkur hevur eisini sagt, at vit burdu uppkallað hann eftir onkrum kollfirðingi sum til dømis Jens Marna, men eg veit ikki, hvussu verður við tí, heldur Jóhannes skemtiliga fyri.

Týsdagin kundu Herborg og nýfødði sonurin fara heim til Fuglafjarðar aftur og byrja eitt familjulív, sum nú telur fyra fólk.

- Tað stuttliga er, at systir mín í Havn segði leygar-kvøldið, at vit burdu bara

sovið hjá teimum, um nú Herborg fór at eiga sunnudagin. Tí flentu vit nóg eftir beint tá, tí Herborg hevði tað so gott, men kanska hevði tað ikki verið so býtt at gjørt, sum hon segði, sigur Jóhannes við einum smíli.

Herborg á Lakjuni Simonsen lítla løtu eftir, at hon hevði átt sonin

